

Ось і весна! Освіжілося блакитне небо. Заспівали перші весняні птахи. Вівсянка облюбувала верхівку груші. І шпаки один за одним обжили житла. У сонця вчаться: хвилинка за хвилиною, крок за кроком розширює свої володіння весна. І хоч ще трапляються заморозки, — на лужку, при дорозі, підросла зелена трава. А озимина? Он як взялася! На луках, "повідскакував" щавель. А по канавах до півдня засвітилися перші квіти-сонечка мати-ймачухи. "От диво, ця природа. Яка б боротьба не йшла, а пора своє бере", — подумки оцінює погоду Степан Олексійович Мацюк. І вже прикидає, що треба зробити, якому полю чого "подати", де що посіяти-посадити. Ловить себе на думці: він бо не "колгоспний" агроном, а землевпорядник. Але агроном на все життя залишається агрономом.

за батьківську осу — вишшов разом з матір'ю в поле!

Сьогодні можна й посмія-

шилося гектарів 8. То приходять люди і купують на рік — одна гривня за сотку, — роз-

Господар і син землі

У його пам'яті — дитинство, рідне село Полонне. Батько Олексій Степанович порастєся біля коней та худоби. Мати Наталія Михайлівна, статна і славна жінка, все підхваляє полонську землю (у Вараші, звідки вони родом, одні піски). Зранку до вечора, з дня у день жили селяни думою — аби вродив хліб. Можливо, це споконвічне прагнення мати статок від землі, прогудувати себе і домашню живність, було найвищим мірилом хліборобського частя. Воно й повело Степана Мацюка після закінчення Старорафалівської середньої

школи до Мирогощанського радгоспу-технікуму й Житомирського сільгоспінституту. Він був другим у родині. Його назвали на честь дідуся, знаного в селі господаря. В колгосп Мацюки вступили лише в 1951 році. Мали вони добру руку і до худоби, й до городництва. І дітей малечку привчали працю селянську поважати. Так же, як старших людей і святий хліб на столі.

Пригадується, як батька направили на роботу в Казахстан. Старший брат Іван якраз пішов в армію. От і лишився за господаря Степана, на той час учень 5-го класу. У колгоспі на кожну хату давали "дзялку" жита, яку треба було скосити — вижати й у снопи пов'язати. Мати збиралася серпом жати. Але ж то не 10 соток! Отоді й узявся Степан

тися з дитячої наївності. Але той час був для нього, як добрий посів для землі: зрозумів Степан — всі ремесла пізнати треба, і вміти треба все. До армії і орав, і техніку знав. У Севастополі, де служив на ракетному комплексі "С-200", не раз вичучала селянська мудрість. А повернувшись із армії, працював з 1972 року бригадиром рільничої бригади, головним агрономом колгоспу "30 років Жовтня", землевпорядником Заболоттівської сільської ради.

Нові віяння прийшли у село. Повернулася приватна власність на землю. Й керівництво СВК, очолюваного Петром Мартинюком, всі земельні питання спільно з сільським головою Лесею Назарук та землевпорядником Степаном Мацюком вирішили "полюбовно". Бо ж є в селі люди, які вік пропрацювали на землі. Є і такі, що все життя на залізниці, на ПАЕС, чи в держлігоспі. Але вони — жителі Заболоття. І з усіма тут обійшлися по совісті. Землі запасу роздали у тимчасове користування на 3 роки. І практично три роки земельних проблем не існує. СВК власним коштом виробляє пайовикам-орендодавцям Державні акти на землю. Прикро тільки: рілля у двох місцях. Так само — сінокоси й пасовища. Але землю не обирають. Її приймають, якою вона є. — 3 резервного фонду ли-

повідє Степан Мацюк. — Непогано співпрацюємо з головним агрономом господарства Галиною Скібчик, радіологом Галиною Ошурко. Але в об'єднаннях землевпорядника — й "відбиття" нових вулиць, погодження меж і відведення земель промислової зони. Все, що пов'язано із землею в селі, вирішує землевпорядник. Тож і бути йому в селі арбітром, у якого два порадики — закон і власна совість.

... Коли весняне сонце поверне до сну, збираються всі хатні за вечерою: господар, господиня, сини Микола та Юрій. Дружина Люба звично подасть вечерю, а хлопці розкажуть, скільки теплиць накрили і що нового у старшого сина Ігоря, який живе із бабусяю на сусідній вулиці. А вже пізно ввечері, проглянувши теленовини, перегорне газети й журнали, в яких сільгоспматика — в пріоритеті. Й особливо затримається на публікаціях про картоплярство й льонарство. Бо в душі залишається агрономом. І хоч серед ночі підніміть та спитайте його, які врожаї і на яких площах були в якомусь році — скаже без запинки. Така вже вдача у тих, хто невдавано любить землю і порядкує на ній. До них і належить найстарший землевпорядник району Степан Мацюк.

Галина ТЕТЕНЬВА.

Фото

Сергія Дуляницького.